

eensstemmende med deres Standpunkt; det underer mig ikke, men saa haaber jeg ogsaa, at de Herrer vilde indrømme, at jeg er fuldstændig consequent og følgerigtig fra mit Standpunkt, hvor der ikke gjorde sig en saadan Forskjel gjældende mellem Land og By. — Jeg sagde under förrige Behandling, at, hvad vi stode i Begreb med at gjøre, var omtrent et Tilbage-skrift til den anden Side af 1660, og der var da blandt de Herrer en vis behagelig Stemning. Jeg kan ikke see rettere, end at, da de Herrer dog ere blandt dem, der vilde gaae tilbage, kunde det ikke staae, at de gif noget længere tilbage. Jeg vil bemærke, at i 1848, da der var Tale om at give os en fri Forsatning, befandt vi os i en Ständerinstitution, hvor der var store Landeieendomsbesiddere, mindre Landeieendomsbesiddere, Kjøbstadsvalgte og Kongevalgte, og det er accurat det, som de ærede Herrer foreslaae i det nye Landssting. Dengang var det ikke saameget et Tilbage-skrift; det var, noget særdeles Uheldigt, men dengang var der kun raadgivende Stænder, medens derimod det nye Landssting, som nu bliver støttet saa overordentlig meget fra den Side, naar det bliver vedtaget og faaar den foreslaaede Sammensætning, bliver besluttende, og saa siger jeg, det er et Tilbage-skrift omtrent i denne Retning; thi, medens vi i 1848 opnaaede det store Gode at faae et heelt Folk, saa faae vi nu et 4-deelt Folk i det Landssting, som nu er kommet tilstede, eftersom der unægteligt der kommer flere Landeieendomsbesiddere, mindre Landeieendomsbesiddere, Kjøbstadsborgere og saa de Kongevalgte. De Kongevalgte maae træde istedetfor de middelalderlige Geistlige; for de Dyrges Vedkommende er det accurat det Samme som dengang. Naar nu de Herrer vil see, hvorledes dette ganske simpelt lader sig udføre, saa er der maaste Noget, der vilde gjøre den Indvending: Ja, men Repræsentanterne blive valgte i Samling; men hertil beder jeg bemærket, hvorledes det vil stille sig i en Landsstingsfreds, hvor der skal vælges 5 Medlemmer — de Kongevalgte vælges jo særskilt. Der er

det aldeles tydeligt, at, da det er Forholdstalsvalgmaaden, der anvendes, den Side, hvor til jeg hører, altid, naar de, der staae paa den anden Side, ere enige, maa være den Tabende og vore Modstandere de Vindende, og, naar der er Tale om at vælge et lige Antal, vilde de Herrer ogsaa med fuldkommen Sikkerhed kunne gjøre Regning paa at være de Vindende i Forhold til os Andre. I 1848, førend den Begivenhed kom, der gav os Magten, eller idetmindste gjorde det muligt for os at faae vore Duffer opfyldte, har en af de Vædste blandt dem, jeg kalder den anden Side, i et Skrift, jeg holder her i Haanden, og hvoraf jeg med den ærede Formands Tilladelse skal anføre nogle enkelte Linier, sagt, at det efter hans Overbeviisning var nødvendigt at grunde den nye Forsamling hovedsageligen paa den Sammensætning, Stænderne havde, og dernæst fremsætter han, klart sit Forslag. Det var kort efter den 20de Januar, altsaa efter Hs. Majestæt Kong Christian den 8des Død, at han fremkom med sit Forslag, og han optraadte deri som Talsmand for, at den nye Forsamling skulde bestaae af 29 Godsieiere, 42 mindre Landeieendomsbesiddere, 37 Kjøbstæddeputerede, og af 36 Grundeiere: 8 Geistlige, 4 Dommere og desuden 4 lærere og Videnskabsmænd. Saaledes vilde han have Forsamlingen sammensat; men saa kom der en stor Strøg i Regningen, saa kom den Bevægelse, under hvilken der — det tør jeg kalde Alledem til Vidne paa, som levede dengang, — gif en ganske mærkbarlig høisindet Tølelse gennem Folket. Der har sjældent været noget Dieblik, hvor der har været en saa stor Enighed tilstede som i 1848, og, haaret af denne Stemning var det, at det nye Grundlovsudkast, som udgif fra det Ministerium, der dengang sad ved Roret, bragte et Folkething tilstede ved frie Valg af Folket som Eenhed, og et Landssting, der skulde fremkomme paa samme Maade, men kun saaledes, at Valgene dertil foregik i større Kreds, og at de Valgte ikke erholdt noget Vederslag. Jeg har endnu ikke seet Noget, der